

τῆς Ἰταλίας ὧν, ἐνέχει ὁμῶς καὶ ψυχὴν καὶ φρονήματα Ἑλληνικά.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Flotow Marta, ἐν ᾗ θέλουσι λάβει μέρος ὁ ἕτερος ὑψίφωνος καὶ ἡ μεσόφωνος.

ΒΕΡΟΣ.

ΠΕΡΙ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΑΣΙΑΣ.

Ἀπάνθισμα διαφόρων Συγγραφέων.

Ἰ π ὁ

I. X. K.

Ἐὰν ἡ ἀστασία παρέχῃ ἐν τῷ ἔρωτι τὴν ἡδονὴν, ἡ σταθερότης μόνη παρέχει τὴν εὐδαιμονίαν.

TRUBLET.

Ὁ ἀπαιτῶν σταθερότητα καὶ μὴ παρ ἔχων τοιαύτην εἶναι ἄδικος. Ἡ ἀρχὴ ἡ καθιερούσα τὴν μεταβολὴν ἐν τῷ ἀνδρὶ, στιγματίζουσα αὐτὴν ἐν τῇ γυναικί, ἡ πραγματευομένη ἀνίσως τὰς ἀπιστίας ἀρφοτέρων καὶ ἡ μὴ ἀναγνωρίζουσα καὶ εἰς τὰ δύο φύλα τὴν αὐτὴν διάθεσιν καὶ τὰ αὐτὰ δικαιώματα, εἶναι κακὴ ἀρχή.

CH. DUVEYRIER

Ἡ σταθερότης εἶναι ωραία καὶ εὐγενὴς ἔξις, εἶναι ἀπόρροια πρᾶου χαρακτῆρος, κλίσις εὐθείας καρδίας, συνέπεια καλῶς ὀργανισμένου λογικοῦ. Ἄλλ' αἱ περιστάσεις δὲν ὑπαγορεύουσιν αὐτὴν πάντοτε, δυνάμεναι ὅτε μὲν νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἀναγκαίαν, ὅτε δὲ καλὴν ἀπλῶς ἢ ἀδιάφορον, ἐνίοτε ὁμῶς κακὴν. Ἡ ἐν τῇ στοργῇ πρὸς τὴν σταθερότητα διάθεσις εἶναι ἴδιον ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Πρέπον δὲ καθίσταται πολλάκις τὸ συμπεριφέρεσθαι κατὰ τὴν διάθεσιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ καθήκον ἀπαραίτητον, εἰμὴ ὅτε ὑποχρέωσις τις κατέστησεν αὐτὴν τοιοῦτο. Ἡ ὑπόσχεσις, καὶ σιωπηλὴ οὕτως ἔτι, εἶναι πάντοτε ὑποχρεωτική. Δέον νὰ συμπεριφερώμεθα συνεπῶς πρὸς τὰς ὑπο-

χρεώσεις μας, ἢ νὰ διαδιδλώσωμεν προηγουμένως τρανῶς, ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ἔχωμεν τοιαύτας. Ἄλλ' ἐκεῖνο εἰς ὃ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποχρεωθῶμεν ἐλλόγως εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τῆς διαρκείας τῶν παρόντων αἰσθημάτων. Δυνάμεθα μὲν νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῆς παρούσης, δι' ἓνα ἢ ἄλλον λόγον ὑπάρξεως αὐτῶν, ὅτι θὰ διαρκέσωσι ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰσέτι. Εἶναι ὁμῶς τολμηρὸν τὸ νὰ βεβαιώσωμεν τοῦτο, εἶναι ἀπερισκεψία νὰ τὸ ὑποσχεθῶμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἀνοησία τὸ νὰ μὴ ἀμφιβάλλωμεν. Ὁ ὄρκος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤθελεν εἶναι δολιότης. Τοιαύτη ὑπόσχεσις δύναται νὰ δοθῇ σπουδαίως μόνον ὑφ' ἐνὸς ἀπαταιῶνος, ὑφ' ἐνὸς ἄφρονος νεανίου, ὑπὸ μιᾶς μηχανῆς αἰσθημάτων. Ἀμα ἐγκατασταθέντος δεσμοῦ τινὸς μεταξὺ δύο τιμίων ἀνθρώπων, ὑποχρεοῦνται ἀμφότεροι ν' ἀνήκωσιν ἀποκλειστικῶς ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, ἐνὸς ὁ δεσμός ἐκεῖνος διαρκέσῃ, οὐδέποτε ν' ἀπατήσωσιν ἀλλήλους καὶ ἐπομένως νὰ δηλώσωσιν εἰλικρινῶς ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ διάθεσις αὕτη ἤθελε παύσει. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ὑπόσχεσις δέον νὰ δίδεται ἀπαραιτήτως, καθ' ὅτι παρέχει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν παντελῆ ἀσφάλειαν εἰς τὸν ἐπαξίως φέροντα τὸν τίτλον τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον διὰ τῆς ἐν τῇ ὑπολήψει ἐμπιστοσύνης, τῆς εὐγενοῦς ταύτης πεποιθήσεως, ἀπολαύει τις τῆς γλυκείας ἐκείνης οἰκειότητος, τῆς ἀξίας τῶν ἐναρέτων ψυχῶν. Ἐὰν ὁ δεσμός οὗτος δύναται νὰ διατηρηθῇ ὅσον καὶ ἡμεῖς, θὰ ᾔηναι ἡ εὐτυχία καὶ παραμυθία μας. Ἀλλὰ μὴ λησμονήσωμεν καὶ τοὺς νόμους τῆς εἰμαρμένης, μὴ ὑποσχεθῶμεν ὅτι θ' ἀγαπῶμεν πάντοτε, καθ' ὅσον οὐδεὶς εἶναι βέβαιος ὅτι θ' ἀγαπᾷ τὴν ἐπιοῦσαν. Γνωρίζομεν τὸ ἐνεστὼς αἶσθημα ἢ τὸ παρελθὸν γεγονός, πᾶν τὸ ἐπίλοιπον ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀγνοεῖ.

(SENANCOUR).

Οἱ ἄνδρες θεωροῦνται σταθερώτεροι ἐν τῇ προκεχωρημένῃ ἡλικίᾳ ἢ ἐν τῇ νεανικῇ· ἀλλ' ἡ σταθερότης αὕτη εἶναι ἐπιπολαία. Ἐν τῷ γήρατι προλαμβάνει τις τὰς ἀνάγκας ἐκ φόβου, ἢ καταστέλλει τὰς αἰσθήσεις διὰ τῶν στερήσεων καὶ ἀπολαύει μετ' ἀνη-

συχίας, φοβούμενος μὴ τῷ διαφύγει ἐκεῖνο ὅπερ δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἀνακτῇ. Ἐν τῇ νεότητι οὐδόλως προβλέπει τις τὴν ἀνάγκην· ἐμφορεῖται μόνον ἀπὸ πόθους οἵτινες σβέννυνται διὰ τῆς ἀπολαύσεως καὶ ἀναγεννῶνται παραχρῆμα.

Ἡ νεότης ἐπιθυμεῖ διακαῶς, ἀπολαύει ἀμερίμνως, ἀποστρέφεται ταχέως, καὶ ἐγκαταλείπει ἀφόβως, διότι ἡ ἀντικατάστασις εἶναι εὐχερὴς εἰς αὐτήν.

Ἰδοὺ τὸ αἷτιον τῆς ἐπιπολαιότητος τῆς μιᾶς ἡλικίας καὶ τῆς σταθερότητος τῆς ἐτέρας. (DUCLOS).

Οἱ ἄνδρες, ἀσταθεῖς εἰς τε τὸν ἔρωτα καὶ τὸ μῖσος, εἰς μόνην τὴν ἀστασίαν εἰσὶ σταθεροί. (ΣΧΙΔΔΕΡ.)

Γενικῶς οἱ ἄνδρες εἰσὶν ἥτιον τῶν γυναικῶν σταθεροί, καὶ ἀπορέγονται ταχύτερον τὸν ἀνταμειβόμενον ἔρωτα. Ἡ γυνὴ διακηρύττει ἐκ τῶν προτέρων τὴν τοῦ ἀνδρός ἀπιστίαν καὶ τὴν φοβεῖται, τοῦθ' ὅπερ καθίστησιν αὐτὴν ἔτι μᾶλλον ζηλότυπον. Ὄταν ὁ ἀνὴρ ἀρχίζῃ νὰ ψυχραίνηται, ἡ γυνὴ ἀναγκάζεται, ἵνα κρατήσῃ αὐτὸν, νὰ τῷ διαψιλεύσῃ ὅλας ἐκείνας τὰς περιποιήσεις, αἱ ἅλλοτε οὗτος παρεῖχεν αὐτῇ ὅπως καταστῇ ἀρεστός. Κλαίει, καὶ ταπεινοῦται ὡς πάλαι ἐκεῖνος, ἀλλὰ σπανίως ἐπιτυγχάνει ὡς αὐτός. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ αἱ θρυφεραὶ αὗται συγκινοῦσι τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' οὐδόλως ἀνακτῶσιν αὐτήν. (Ι. Ι. ΡΟΥΣΣΩ).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ὅρφεος—*Πυγμαλίων*—ἀρχαῖοι μῦθοι Δ. Παπαρρηγόπουλου. Ἐνῷ οἱ ἐπαγγελλόμενοι τὸν ἐρμηνευτὴν τῆς ἀρχαιότητος εἰς οὐδὲν ἄλλο συνετέλεσαν μέχρι τοῦδε, ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπισκοτίσωσι τὴν διαύγειαν τῆς φιλολογίας τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ νὰ διεγείρωσι τὸ μῖσος τῶν σπουδαστῶν κατὰ τῆς φιλολογίας ταύτης διὰ τῶν ἀνουσίων καὶ σχολαστικῶν ἐρμηνειῶν, καὶ τῶν σχολαστικῶν αὐτῶν παρατηρήσεων, ἐνῷ δὲ ἔργα περὶ ὧν ἡ προκειμένη κρίσις εἶναι ἔνεκα τῶν γνωστῶν ἀηδῶν παραδόσεων ἐπὶ

τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ πεζογράφων ἤρχισεν νὰ ἐκλείπῃ βαθμικῶς παρ' ἡμῶν τοῖς νέοις ἡ ἀγάπη τῆς ἀρχαίας μυθολογίας καὶ ποιήσεως, ὁ Κος Δ. Παπαρρηγόπουλος ἐπεχείρησε ν' ἀναστήσῃ αὐτὴν, ἀρπύζοντας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας μὲν μυθολογίας δύο ἀρίστους μύθους, ἐμφυσῶν δὲ εἰς αὐτοὺς νέαν ζωὴν.

Ζητοῦσι πανταχόθεν ἐν Ἑλλάδι ἐθνικὴν ποίησιν, ἀλλ' ἄρα γε δὲν εἶναι ἐθνικὴ ποίησις ἡ ἀνάπλασις τῶν ἀρχαίων μύθων, καὶ ἐνῷ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν καὶ παροῦσαν ἑκατονταετηρίδα ἀνεπιτυχῶς ἠγωνίσθησαν ν' ἀναπλάσωσι τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα θέματα, δὲν δυνάμεθα δικαίως νὰ ἐπαιρώμεθα, ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἀπεκτήσαμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο ἔργα, ἄξια τῆς κλασικῆς τῆς Ἑλλάδος ἐποχῆς; Ἰσως ἀντιφρονοῦσιν οἱ κριταὶ τοῦ ἀγῶνος, μολονότι καὶ αὐτοὶ ὑπερεπήνεσαν τὰ ἔργα ταῦτα, ἀλλ' οἱ κριταὶ ἐκεῖνοι εἴμαρται ν' ἀπατῶνται αἰωνίως· ἄνευ ψυχῆς, ἄνευ καρδίας, ἄνευ φιλοκαλίας, ἀναλαμβάνουσι νὰ κρίνωσιν ἔργα ὑπέρτερα τῶν διανοητικῶν αὐτῶν δυνάμεων, τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως ταύτης εἶναι ὡς εἰκὸς ἐσφαλμένον.

Ἐὰν ὀρθῶς ἐμμαντεύσαμεν, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ἐσκέφθη ὅτι ὑπάρχει ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ νεαρὰ ἀνθρωπότης εἶναι κατ' ἐξοχὴν εὐφάνταστος καὶ πλαστικὴ, τότε γεννῶνται οἱ ἀριστοὶ καὶ ποικιλωτάτοι τῶν μύθων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς θρησκείας, τῆς φιλοσοφίας, τῆς ποιήσεως αὐτῶν· τοιαύτη ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ νεότης· ἀλλὰ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη παρέρχεται καὶ ἡ πλαστικὴ δύναμις ἀπόλλυται διὰ παντός. Οὐδέποτε ἡ νέα ποίησις θὰ πλάσῃ μύθους χαρίεντας, ἄξιους τῆς ἀρχαίας ποιήσεως. Ἡμεῖς δὲ πρὸ πάντων οἱ Ἕλληνες, δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ δίκαιον νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ὅστις, συνειδὼς τὸ ἀδύνατον νὰ δημιουργήσῃ νέον κόσμον, συναρμοσθῇ τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὰ εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν; Ἡ ἑλληνικὴ ποίησις πρέπει νὰ ᾔῃ ἑλληνικὴ πρὸ πάντων· τὰ δὲ ἔργα περὶ ὧν ἡ προκειμένη κρίσις εἶναι γνησίως Ἑλληνικά.